

Življenje z vsebino

Hoditi po svetu in opazovati dogajanje, zgodbe ljudi, zlasti nesrečne, ni lahko. Sploh ni lahko. Marsikdo od nas si želi živeti v svetu, ki ponudi pomoč tistim, ki jo potrebujejo. V svetu, ki sprejema vsakega, ki je strpen, in v svetu, v katerem vlada mir, vendar pa ni dovolj, da si to samo želimo, saj svet sam od sebe ne bo postal takšen. Pomagati ga moramo ustvariti.

Včasih se zdi, kot da največji problem predstavljajo dogajanja v svetu in da pri tem ne moremo pomagati. Zlasti otroci komaj čakamo, da se bodo nespametni odrasli naveličali prepirati in uničevati vse, kar je ustvarila narava, vendar pa lahko začnemo, in to vsak od nas, s spremembo načina razmišljanja. Drugačnost in raznolikost moramo sprejeti in moramo biti strpni do drugih. Potruditi se moramo, kot je to storila Lucie, glavna junakinja knjige *Kako mi je norost razložila svet* nemške pisateljice Dite Zipfel.

Četudi se počutimo, da s tem, ko pomagamo drugim pri stvareh, ki sicer niso omembe vredne, ne spremenimo ničesar na tem svetu, smo spremenili ogromno v svetu te osebe. Svet potrebuje zgled, nekoga, ki jim pokaže, kaj je prav, in jih opogumi, da mu sledijo. Vsak posebej se namreč mora potruditi biti prijazen in ne odvrčati pogleda od stiske drugega. Že kot malo punčko so me učili opaziti vsako malenkost v slikanici in ta način opazovanja z odprtimi očmi sem potem preslikala na svet. Kaj kmalu sem opazila plazilca, ki je nespametno počival sredi makadamske ceste, kačjega pastirja, ki se je utapljal, in deževnike, ki bi se scvrli na soncu. Pomagala sem jim, seveda. Vsak si zasluži živeti, vsak si zasluži pomoč. Hvaležna sem, da sem lahko ta oseba, ki lahko pomaga, da zmorem in ne pogledam stran ali celo ne opazim. Ni pa lahko. Včasih je ta vrlina breme, a drugače ne morem. Premalo nas je še tistih, ki ne pogledamo stran.

Ljudje živimo v skupinah, ki jih imenujemo družine. V njih si delimo vse. Upanje, žalost, cilje, odločitve. Znamo se prilagajati in razmišljati kot skupnost. Vse, kar je potrebno, je, da to mišljenje preslikamo na cel svet, ker svet ni nič drugega kot ena velika skupnost. Skupnost ljudi, skupnost živih bitij. Vsi si delimo prostor in zrak.

Vzdušje v skupnosti in njeno delovanje pa je odvisno od vsakega posameznika. Vse ljudi bi morali naučiti, da smo na svetu zato, da razmišljamo z možgani in živimo s srcem. Seveda to ni vedno lahko in pride do razpotij, a pomembno je vedeti, da smo več kot lupina, da ni naš videz vse, kar šteje, ker nismo ovojni papir in nismo samo zato na svetu, da stojimo in

Natečaj vključuje objavo izbranih literarnih izdelkov v posebni publikaciji. Objav ne honoriramo. S prijavo soglašate, da se v publikaciji objavi literarne izdelke in podatke o avtorstvu. Sodelujoči dovoljete uporabo vaših podatkov za interne namene in za obveščanje o natečaju. Vaši podatki so varovani v skladu z Zakonom o varstvu osebnih podatkov.

gledamo, kako bi bili lepši in kako bi svet gledal nas. Tu nismo zaradi okrasne vrednosti, za to smo izumili predmete, tu smo, da izpopolnimo svoje osebnosti. Da rastemo kot ljudje. To je to, kar šteje. Če že moramo imeti merilo, naj bo to merilo, po katerem je pomembno, kakšen človek smo. Ne kako izgledamo, kaj imamo in kako uspešni smo, ampak povsem enostavno in osnovno: Kakšen Človek smo.

Že stare kulture so učile, da si moramo pomagati in drug do drugega biti človeški in solidarni. Večina od nas pozna pregovor *V slogi je moč*, vsi se zavedamo, da sta dva močnejša kot eden, a le če sta složna in ne tratita časa za bojevanje in merjenje med sabo. Si je sploh mogoče zamisliti to silo, če bi stopili skupaj, če ne bi iskali razlik, če bi bilo vsem mar in če bi se združili v cilju? Verjetno, res povsem verjetno bi z lahkoto spremenili svet. Da pa bi to lahko storili, se mora odločitev in zaveza zgoditi v vsakem posamezniku. Zavezani moramo biti pomagati drugemu, paziti in skrbeti za tiste, ki zase ne morejo. Do drugih se moramo obnašati, kot bi si želeli, da se drugi do nas. Vedno moramo pomisliti, kako bi bilo nam, če bi se znašli na njihovem mestu. Že to, da nekoga ne izločamo, nas naredi plemenitejšega, in to res ni težko. Strpnost je vaja kot vse drugo na svetu. Za to pa ne smeš biti len. S tem, ko nekomu pomagamo, mu damo vero v dober svet in ga navdahnemo z empatijo, ker tisti, ki so mu že kdaj pomagali v stiski, bo bolj verjetno pomagal drugemu. Notranja toplina oziroma notranji dobri občutek pa je nagrada za nas, je nekaj, kar nas naredi ponosnega in hvaležnega, da smo za kanček izboljšali svet. Da smo nekaj dali in ne samo jemali in jemali.

Vendar pa si še vedno mnogo ljudi izbere napačne vzornike in v želji da bi bili »kul«, pozabijo na svoj moralni kompas. Vsak, ki se odloči, da bo pripomogel k boljši skupnosti in svetu, je visoke vrednosti za človeštvo. Z vsako generacijo so na preizkušnji vrednote. Vsaka se mora zanje vedno znova odločiti, se jih naučiti. Ne smemo biti požrešni in kopičiti bogastva, sadežev narave in sveta le zase. Pohlep je zlo. Deliti je lepo. Ni vse samo na anonimnem posamezniku. Zelo pomembno je, da se javne in državno izpostavljene osebnosti ne borijo le za svoje položaje, za svoje razkošje, za bogate dobrine peščice, ampak se morajo zavedati, da so vzor in da je v skupnosti moč. Morajo se zavedati, začutiti klic in se mu odzvati, da jim je dana moč in priložnost, ki jo je treba izkoristiti v skupno dobro, da imajo prednost ljudje, državljani pa tudi živali. Da je življenje dar in priložnost, da ima vsak, ki mu je bilo le-to dano, tudi pravico do njega. Kdor zna zase poskrbeti, naj poskrbi še za drugega, da bo vsem na tem svetu dobro.

Biti vzor ni mačji kašelj. Je velika odgovornost in tudi priložnost pokazati ljudem, kako se zavezati in delati, da bomo vsak posebej in hkrati vsi skupaj soustvarjali svet, v katerem bo lepo živeti'.